

JÁNOKI-KIS VIKTÓRIA

Csend és zivatar

REGÉNYRÉSZLET (2. FEJEZET)

Hosszan bajlódok az öltözőben, mire le tudom magamról húzni az átizzadt ruhákat. Még mindig remeg a lábam, és úgy érzem, mintha száz köbméter oxigén zúgott volna át a tüdőmön néhány pillanat alatt. Beállok a zuhany alá, lehunyom a szemem, jólesik a meleg víz. Pedig milyen szépen indult az egész. A szántók melletti ügetés, és a vágta azon a hosszú, egyenes szakaszon. Sosem volt még közöttünk ilyen tökéletes az összhang. Erre azok a hülye őzek. Ziva gazdája most biztos azt hiszi rólam, hogy egy szánalmas amatőr vagyok.

Megszáritom a hajam, felveszem az utcai ruhámat. Siralmas ez az öltöző. Az ablakot rángatni kell, hogy kinyíljon, aztán meg nem lehet visszacsukni. És mindenütt potyog a vakolat. Nem értem, Zoli bá' miért nem költ egy vasat sem felújításra. Mintha nem érdekelné az egész. Mikor felajánlom a segítségemet, csak legyintget, hogy nincs értelme. Pedig olyan kevés elég lenne ahhoz, hogy többen járjanak ide. Ha enyém lenne a hely, az öltözőkkel kezdeném. De hát nem az enyém. És egyébként is van elég bajom. Zúg a fejem a fáradságtól. Megint sikerült végigveszekedni az egész estét. *Nem értem, miért kell neked egy hétre elvonulnod ahhoz, hogy tisztán láss,* kiabálta Péter olyan dühösen, mintha nem is ő okozta volna ezt az nyomorult helyzetet, amivel két hónapja kínlódunk. Próbáltam neki elmagyarázni, hogy nekem most csöndre és nyugalomra van szükségem ahhoz, hogy összeszedjem magam, és képes legyek folytatni a házasságunkat, mire olyan patáliát csapott, hogy le kellett vele mennem a konyhába, nehogy felébredjenek a gyerekek. Hajnal egyig azzal kínozott, hogy higgyem már el végre, szeret engem, soha egyetlen nőt nem szeretett rajtam kívül, és ez az egész nem a mi házasságunkról szól, hanem az ő beteg függőségéről, lelki nyomoráról. Rég le akart vele állni, minden kapcsolatot megszakított a szervezőkkel, és az összes holmit elvitte egy szeméttelrepre. Erre persze újra megjelent előttem a nagy vasdoboz, tele lakk- és bőrruhákkal, vörös túsarkú cipőkkel, ostorokkal, bilincsekkel, láncokkal és kötelekkel. Mit számít az, ha már a szeméttelrepen vannak, ha korábban ő használta őket, ki tudja, kivel.

Kisétálok az előtérbe, veszek egy kávé az automatából, nézegetem a falon lógó plakátot, bár tudom fejből a szövegét. *Nyolcnapos Vipassana elvonulás. A nemes csendet követően lehetőségünk nyílik a saját testi és tudati folyamataink közeli, pontos és éber megfigyelésére. Fejlődik önismeretünk, képessé válunk a negatív érzéseink elengedésére. Az erdei túrázás közben olyan helyekre jutunk el, melyek szimbolikus erővel bírnak. Mély koncentrációs állapotokat érünk el, és intuitív bölcsességeket ismerünk meg a dolgok valódi természetéről.* Aznap olvastam el először, mikor megtaláltam Péter cuccait. Miután felfogtam, mit jelentenek ezek a bizarr holmik, lecsaptam a láda fedelét, és kirohantam a farmra. Úgy bolyongtam az istálló és a főépület között, mint egy elmeháborodott. Felnyergeltem a lovat, de ki se vezettem a bokszból. Sétálgattam a karámok mellett, és tapogattam a fák törzseit. Lezuhanyoztam, pedig nem is lovagoltam, és az épületben ácsorogva vagy hússzor elolvastam a plakátot. Aztán újra meg újra elismételtem magamban, mint valami agyatlan mantrát, hogy *képessé válunk a negatív érzéseink elengedésére.* Késő este volt, mire elég erőt éreztem ahhoz, hogy hazamenjek. A gyerekek már aludtak. Pétert sírt, de nem tagadott semmit. És azóta úgy telnek a napjaim, hogy fogalmam sincs, kihez mentem feleségül.

Nyikordul a személyzeti ajtó, Zoli bá' lép az előtérbe, csizmája csupa sár, ősz haja világít barnára sült fején. Egy halom aktát hoz a kezében, a legfelső oldalra csúszik, mindjárt leesik. Odasietek, leveszem a kupac tetejét.

– Mi ez a sok papír?

– Meg kell találnom egy szerződést.

Bemegy az irodájába. Gondterhelten sóhajtozik.

– Baj van? – kérdezem.

– Nyélbe ütötték az üzletet. Zivatart két nap múlva elviszik.

Szorítom az aktákat, bámulok kifelé az ablakon. Úgy tűnik, ez most egy ilyen sorozat. Először jött Péter az aberrált történetével, amit még mindig képtelen vagyok felfogni. Pár nappal később meg az osztályfőnök diagnózisa Samuról. És most eladják Zivatart. Pedig már épp megszabadítottam a rossz szokásaitól. Ez persze senkit nem érdekel. Ahogy az sem, mit jelent számomra ez a ló. Leteszem az iratokat, indulok az ajtóhoz.

– Nem bánt a dolog? – szól utánam Zoli bá'.

– Miért? Számít az bármit is?

Korábban naiv, sőt egyenesen téves elképzeléseim voltak arról, milyen lesz három gyermek édesanyjának lenni. Azt hittem, reggelente a nevetésükre ébredek, és míg körbeugrálják a franciaágyat, ráérvén magamhoz térek a férjem karjaiban. Ez a jelenet az elmúlt tizenhárom évben egyszer valósult meg, és hét percig tartott. Utána kitört a balhé a szokásos hülyeségeken. Az is mesebeli álomnak bizonyult, hogy majd kiskötényben főzöm a vasárnapi ebédet, miközben jólnevelt utódaim csendben olvasgatnak a szobáikban. A harmadik szülés után eldöntöttem, részemről ennyi, nem akarok nagyobb családot. Péter sajnálta. Azt mondta, minél többen vagyunk, annál jobb. Talán én is így lennék vele, ha mindössze annyi teendőm volna a gyerekekkel, hogy este leülök velük vacsorázni. Csak hát én az anyjuk vagyok.

Kikanyarodom az iskola utcájából, próbálom magam távol tartani a kocsiban dúló veszekedéstől, de nem sokáig bírom.

- Zoé, kérlek, hagyd már békén az öcsédet!
- De anya! Rugdos a bűdös cipőjével.
- Samu, legyél szíves, ne rugdost a nővéredet!
- Elvette az uzsonnámat.

Hallom Samun, hogy mindjárt kiborul. Piros lámpát kapunk. Hátrafordulok, elkérem Zoétól az uzsonnás dobozt, átadom az öccsének. A nagylányom duzzog, a kisfiam vigyorogva habzsol. Állandó köztük a háború.

Márk szótlanul ül mellettem az anyósülésen. Nézi a zebrán sétáló gyalogosokat. Nem feszereg, nem babrál a kezével, nem jár a szája. Olyan, mintha mindaz, ami Zoéból és Samuból hiányzik, neki jutott volna. Alig múlt tízéves, de már olyan regényeket olvas, amik engem gimnazista koromban földhöz vágtak. Minden tanár ódákat zeng róla, mennyire nyugodt, összeszedett, lelkiismeretes, és milyen mélyreható gondolatai vannak. Engem meg a frász kitör, mert fogalmam sincs, hogy ez a makulátlan felszín mit takar.

– Megint megrúgott! – kiáltja Zoé azon az elnyújtott, nyávogós hangon, amitől azonnal görcsbe rándul a csuklyás izmom. Nem állok le velük vitatkozni. Elvégre azért kértem ki őket ebéd után, hogy legyen együtt pár óránk, mielőtt elutazom. Ha nyugodt maradok, ők is normálisan fognak viselkedni. Legalábbis ebben reménykedem.

Behajtok az udvarunkba, leállítom a motort, kiugrálnak a kocsiból, egyik se csukja be maga után az ajtót. Zölden rikít a pázsit, frissen vágott fű illata kering a levegőben, most végezhetek a kertészek. A ho-

mok precízen el van gereblyézve a mászóka alatt, a labdák összegyűjtve pihennek a palánk tövében. Olyan a kertünk, mint egy EU-szabvány játszótér, mégis mindhárom gyerek az ajtó előtt toporog, és befelé vágyik, a tévé meg a kütyük elé.

Zoé felviharzik a lépcsőn, bevágja a szobája ajtaját, nehogy bárkiben is kétség merüljön fel afelől, hogy egyedül akar lenni. Gondolom, tiktokozik. Hiába kérleltem Janka anyukáját, ne engedjük fel a lányokat erre az agyhalott közösségi oldalra, csak legyintett. Nagyok már, bízz bennük, mondta műbölcs hangján, amiről mindig az jut eszembe, hogy meg kellene már szakítanom a kapcsolatot ezzel a családdal. Eleve érthetetlen, hogyan kerültek be az Ökuba. Templomba nem járnak, a férj talán meg sincs keresztelkedve.

– Samu Marvelt akar nézni. Bekapcsolhatom neki? – kérdezi Márk.

– Persze.

– Én pedig kérem szépen az iPadet. Anyagot kell gyűjtenem a házimhoz.

Bólintok. Hozom a gépet. Leülök a kanapéra, a fiaim közé.

– Milyen napod volt, Samu?

– Utálom a sulit, anya. Ezt nézd! – A tévé elé ugrik, utánozza a főszereplő mozdulatait, az akció tetőpontján visítani kezd. Nyughatatlan, de majdcsak hozzászokik az iskolához. Egy év sem telt még el, és a felét itthon töltötte a Covid miatt. Fog az esze, csak meg kell tanulnia, hogyan üljön meg a fenekén negyvenöt percig. Persze vannak bogarasságai. Kizárólag jobb lábbal hajlandó átlépni a küszöböt, üvölt, ha mustárt lát, megszállottan gyűjti a szalvétákat, és legalább száz reklámszöveget tud kívülről. Azt viszont erős túlzásnak érzem, hogy aspergeres lenne. Az elvonulás után kérek egy fogadóórát az osztályfőnöktől, és tisztázom vele a dolgot.

Már fél három van, de Péter még mindig sehol. Kimegyek a konyhába, próbálom átgondolni, elintéztem-e mindent. A mélyhűtő tele van, két napig főztem, hogy legyen a gyerekeknek házi koszt, míg távol vagyok. Tíz fánkot fagyasztottam le, Zoé kérésére pedig sütöttem túrós pitét. Az utóbbi időben csak azt hajlandó magával vinni tízórait. Kimostam a ruhákat, rendet tettem a gyerekszobákban. Átfutom a hűtőszekrény falára ragasztott naptárat. Az összes különóra és elintézendő dolog benne van, ami a következő nyolc napban esedékes. Ennyivel majdcsak elboldogul a férjem.

Átgyúrom a kovászos kenyér tésztáját, ráteszem a kilisztezett tepsi-re, betolom a sütőbe. Szinte minden hasznos tevékenység segít távol

tartani a gondolataimat attól a kétségbeejtő lehetőségtől, melyhez folyton vissza akarnak kanyarodni. Lekvárt, porcukrot, kakaót teszek az asztalra, kisütöm a reggel bekevert palacsintatésztát. Olajszagú lesz a hajam, de mindegy, majd Dömösön megmosom. Remélem, fűtik még a szobákat. Bár május közepe van, hűvösek a reggelek, és ez az erdőben még inkább így lesz. Az Időkép szerint épp a túra napján fog esni. Még jó, hogy a diakónián kértem kölcsön esőkabátot. A szeretetszolgálatos munkatársamnak majdnem leesett az álla, mikor elmondtam, milyen elvonulásra készülök. *Csak nehogy elcsábítsanak*, mondta aggódva. Hiába magyaráztam neki, hogy egy vallástól független meditációs technika elsajátítása lesz a cél, hosszan csóválta a fejét. A valódi okról nem beszéltem neki. A valódi okról senkivel nem tudok beszélni. Pár hete kértem egy időpontot Géza atyától, de végül visszahoztam. Ismeri Pétert, ismeri a családjunkat, képtelen vagyok benne összetörni a rólunk alkotott képét. De az is lehet, hogy csak túlságosan szégyellem előtte az egészet. Nem akarom, hogy a gyülekezetben bárki is megtudja. És minden barátnőm gyülekezeti tag. Ha a szüleim még élnének, talán megbeszelném velük. Bár pontosan tudom, mit mondanának. *A család mindennél fontosabb. Bíz a megbocsátás erejében. Isten segíteni fog rajtatok.* És a többi, és a többi. Nem. A csend és az egyedüllét. Bárhogyan is gondolkodom, számomra most ez az egyetlen megoldás.

Zörög a garázskapu, ez Péter lesz. Már csak egyetlen órát kell kibírnom a közelében, és szabad vagyok. Amint meglátom, csak arra tudok gondolni, hogy miket csinálhattak vele azok a nők, akikhez eljárt. Hiába magyarázza két hónapja, hogy ez nem a szexről szólt, nincsenek illúzióim. Gyűlölöm érte. És gyűlölöm magamat is, hogy ilyen naiv voltam. Hiszen rég észrevehettem volna a jeleket. A sok ajándékba kapott, rikító színű túsarkút. A vicces bilincset, amit a születésnapomra vett. És a megjegyzéseit arról, hogy néha adhatnék neki egy pofont, amikor együtt vagyunk. De hát feltételezni sem mertem volna, hogy számára a fájdalom okoz örömet.

Nyílik az ajtó, Péter leteszi a táskáját, fürkészközve néz rám. Beszólok a nappaliba.

– Gyertek, fiúk. Itt van apa!

Meg se moccannak. Kikapcsolom a tévét, elveszem az iPadet, kiteszékelem őket a konyhába. Felmegyek az emeletre, hívom Zoét, hözöngve vonul le a lépcsőn, nem köszön az apjának. Mindannyian leülünk az asztalhoz.

– Mi volt a suliban? – kérdezi Péter.

– Semmi – feleli Samu.

– Ötös lett a német témazáróm – mondja Márk.

Zoé a haját csavargatja.

– Nem akarom, hogy anya elutazzon – közli mogorván.

– Hamar visszajövök.

– De nyolc nap az borzasztóan sok! Én nem fogok ezekkel ennyit kibírni.

Péter összevonja a szemöldökét, de nyugodtan válaszol.

– Pénteken jön a medencés, hétvégén fürödhettek. Jankát is áthívhatod.

– Szuper! – kiáltja Samu. Felugrik a székéből, meglöki az asztalt, felborul a lekvár.

– Úristen, de béna vagy! – mondja Zoé.

– Te vagy a béna!

– Ki fognak vágni a suliból.

– Nem!

– De. Mert idióta vagy.

– Csönd! – kiáltok rájuk. Hátradőlök a széken, felsóhajtok. A falióra fél négyet mutat. – Szeretném, ha békében meguzsonnáznánk, mielőtt elutazom. Kérlek, ne bántsátok egymást. – Felkönyökölök az asztalra, összekulcsolom a kezem. – Édes Jézus, légy vendégünk, áldd meg, amit adtál nekünk. Ámen.

– Istenem – kezdi Samu –, kérlek, add, hogy apa bekapcsolja nekem a *Vasökölt*, miután anya elment. Ámen.

– Uram, vigyázz az anyukámra Dömösön – folytatja Márk –, és ne engeddd, hogy Zoé tönkretegyje a hosszú hétvégénket. Ámen.

– Mennyei atyám – mondja a lányom –, kérlek szépen, győzd meg az anyukámat, hogy ne utazzon el, mert elegem van a testvéreimből, és nem akarok apával lenni több mint egy héten keresztül. Mert ebben a családban mindenki csak magával van elfoglalva, és most már te is ezt csinálod, anya, hogy lelépsz, és szarsz rá, mi lesz velem! – Az utolsó szavakat sírva mondja, kirúgja maga alól a széket, felrohan a lépcsőn. Ismét csak az ajtócsapódás hangja marad utána.

Péter átnyúl az asztalon, meg akarja érinteni a kezem, de én elhúzódom. Eszembe jut Ziva, ahogy kirúg, és teljes erőből vágtazni kezd. A sebesség. A félelem. Az esés pillanata. A férfi karja, ahogyan megtart. Másfél órája vagyok a családom körében, de fogalmuk sincs, mi történt velem délelőtt. Egyikük sem kérdezte meg, milyen napom volt,

hogyan érzem magam. Talán Zoénak mégis igaza van. Ebben a családban mindenki csak magával van elfoglalva. Felállok az asztaltól, csókot nyomok a fiaim arcára, és indulok az ajtóhoz. Péter utánam jön.

– Én bármit megteszek. Csak ne hagyj el – suttogja.

– Vigyázz a gyerekekre, míg távol vagyok – felelem, és veszem a kabátomat. Fogom a bőröndöt, kilépek az ajtón, beülök az autómba. Három nap volt eddig a leghosszabb idő, amit a családom nélkül töltöttem. Pánikolnom kellene, vagy legalább egy kicsit izgulnom, de ahogy a házunk zsugorodni kezd a visszapillantó tükörben, mindössze annyit érzek, hogy így most jó. Nagyon jó.

OUT
TOUR

24
MAY
AT
C

08H 17'00

OSTIENSE